

СПИСАНИЕ ЗА ДЪЦА

Д ъ т е.

Поиграй, дѣтенце,
Младо и зелено,
Поиграй, поскачай
Весело, засмѣно! . . .

И за тебъ ще дойде
Бѣловласа старостъ,
Като сънь ще мине
Скжпата ти младостъ!

Люб. Бобевски.

Младиятъ герой.

Единъ съботенъ день Славчо и Петранка се връщаха отъ вуйчови си. Изъ пътя зачуха отдалечъ страшенъ човѣшки викъ.

Тѣ се спрѣха и почнаха да се оглеждатъ. По едно врѣме виждатъ, че насрѣща имъ иде бѣсно куче. Слѣдъ него тичатъ нѣколко мъже съ орѣжии и дълги сопи. Всички викатъ: „Пазете се, пазете се отъ бѣсното куче“!

Славчо сне пелеринката отъ гърба си и веднага обви въ нея добръ рѣцѣтъ и краката си. Слѣдъ това застана прѣдъ сестричето си и почна да вика срѣщу кучето.

Скоро хората застигнаха бѣсното куче и го убиха на улицата.

Единъ отъ тѣхъ се обърна къмъ Славча и го попита:

— Защо, малко момче, не побѣгна въ нѣкоя близка къща, а остана да се изложишъ на явна опасность?

— Защото сестричето ми щѣше да остане на улицата безъ помощъ и кучето би го разкъсало! . . Ето защо азъ изложихъ себе си, за да защитя слабото си сестриче. Така щѣхъ да сторя, ако водѣхъ и чуждо малко дѣте! . . .

Магдалина.

Прѣди нѣколко години въ едно алпийско село живѣло едно момиче на име Магдалина. Тя била

извѣстна на всичкитѣ околни села съ своята добрина. Помагала на бѣднитѣ и по цѣль день е стояла да утѣшава болнитѣ и да имъ прислужва.

Близу до нейната къща живѣла една бѣдна вдовица съ слабоумната си дъщеря. Отъ голѣми грижи нещастната майка ослѣпѣла. Магдалина въ продължение на 15 години ходѣла всѣки

денъ да прислужва на нещастната вдовица. Тя ѝ постилала леглото, чистѣла стаята и се грижела за храна на нещастникитѣ. Съ каква радостъ сж я посрѣщали горкитѣ!

Прѣзъ това врѣме заболѣло друго бѣдно момиче наблизу пакъ до нейната къща. То легнало отъ лоша прилѣпчива болестъ и никой не

влизалъ при него. Магдалина безъ да се страхува ходѣла всѣки день, измивала ранитѣ му и давала храна на болното момиче.

Една вечеръ Магдалина видѣла, че бѣдното момиче е много болно и останала да ношува при него. Прѣзъ нощъта тя се събудила отъ силното виене на вълцитѣ. Слѣдъ малко чула виене на вълкъ горѣ на покрива, а подиръ това прѣщене и разкъртване на дѣски.

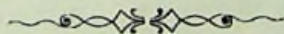
Магдалина веднага разбрала опасността. Тя скочила и се отправила къмъ вратата. Но вълкътъ билъ вече задъ вратата и успѣлъ да си вмѣкне главата. Остриѣ зѣби на вълка не уплашили Магдалина. Тя натискала съ всичкитѣ си сили вратата, но изгладнялия вълкъ силно наблѣгалъ отвънъ.

Борбата била голѣма! . . . Вълкътъ се борилъ за храна, а момичето за своя животъ и за живота на болната. . .

Силитѣ на Магдалина отъ минута на минута отслабвали . . . Но какъ ще пустне тя свирѣпия звѣръ вътрѣ, който отъ милость не разбира? . . .

Най-сетнѣ събира всичкитѣ си сили и силно блѣснала вратата. Уморениятъ вълкъ отхвъркналъ надалечъ. . .

Магдалина побѣди! . . . Та спаси своя животъ и живота на бѣдното момиче.

Обичамъ я!

Обичамъ зимата студена,
Кога е въ бѣла тя прѣмѣна,
Защото тъй е по-красива
И дивна—сѣща самодива!

Коситѣ нейни свѣтлозлатни,
Очитѣ ѝ съ лжчи богати,
Странитѣ ѝ алени отъ мразъ—
О, какъ я много обичамъ азъ! . . .

Люб. Бобевски.

Пожаръ въ село.

(Истинска случка)

анъ, танъ“, избучаха двѣ пушки
въ нощната тъмнина. Кучетата лав-
наха и жално завиха.

„Тичайте“ . . . прогърмѣ дебелъ
мѣжки гласъ, който се понесе по-
цѣлото село отъ силния вѣтъръ.

Църковната камбана заудрѣ и
гласа ѝ се страшно носѣше изъ тъм-
ната нощъ . . .

„Танъ“, екна втори гърмежъ и ехото далечъ се обади.

„Тичайте, изгорѣхме!“ . . . писна женски гласъ, а слѣдъ него писнаха много женски и дѣтски гласове.

Селото свѣтна. Огнени червени пламъци се издигаха въ небесата . . . Цѣлата къща горѣше, като пѣнь . . .

Всичко се раздвижи . . . Затракаха котли, бурета . . . а писъцитѣ на жени и дѣца порѣха въздуха и се сливаха съ виенето на кучетата.

„Дръжте! . . . Удрете! Хвъргайте вода! . . . Пазете се!“ . . . чуваха се постоянно мъжки гласове и селянитѣ здраво се борѣха съ пламъцитѣ.

Ала огънятъ страшно бучеше и издигаше на горѣ огненни кълба . . .

„Дѣтето ми, спасете го, спасете го! . . .“ изпищѣ, като луда, една жена и се хвърли къмъ пламъцитѣ.

Удържаха я на сила.

Тя кършеше рѣцѣ и непрѣстанно викаше: „Дѣтенцето ми, хубавото ми дѣтенце, спасете го!..“

Огънятъ бѣше обхваналъ вече цѣлата къща. Пламъцитѣ, люлѣни отъ вѣтъра, ту се прѣсваха, ту се издигаха и извиваха като змии съ милиони хвърчащи искри, които, като падащи звѣзди, порѣха тъмнината.

Пищя нещастната майка и като луда се хвърга около разпалената пещъ, която погълна нейната скъпа рожба . . .

„Бѣгайте! . . . Здраво дръжте! . . . Вода вода! . . .“ непрѣстанно се носѣше и черни сѣнки огрѣни отъ червенината на пламъцитѣ, политаха къмъ тѣхъ . . .

Къщата догаряше и черъ димъ покриваше
нещастната майка, която съ писъкъ се вгледва-
ше въ бучащитѣ пламъци, като че искаше да
види за послѣденъ пътъ своята мила рожба, ху-
бавото си дѣтенце! . . .

По леда.

Минко весело заприпка
На рѣката по леда
И се радостно заплъзга,
Но се случила бѣда.

Като припкалъ по рѣката,
Безъ да се усѣти какъ,

Тънкия ледецъ пропукалъ,
Та потъналъ съ единъ кракъ.

Ето сега той сампчъкъ
Дѣ се мъчи и реве,
Само нѣкой да го чуе,
Та дано го отърве.

Хе, Иванчо колко бърза,
Колко тича по леда,
Та другарчето си мило
Да избави отъ бѣда.

Ц. Калчевъ.

Черешовото топче.

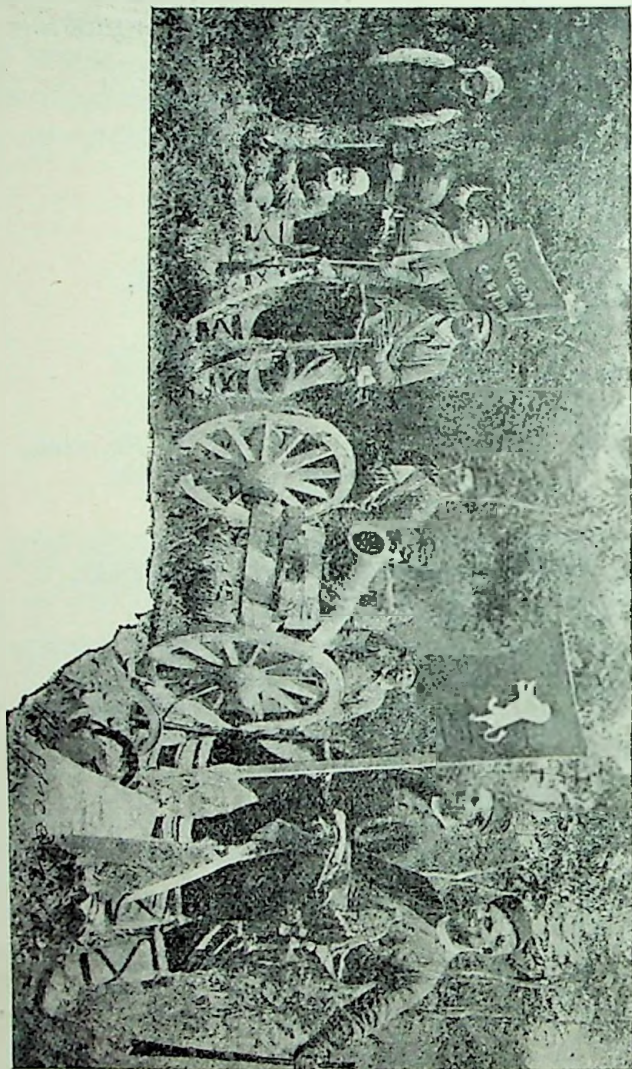
Копрившица легна при първата бура,
Топътъ черешовий не спаси Клисура
Съ високитѣ урви; блѣдната зора
Видѣ въ кръвъ и въ пламъкъ Сръдната гора.

Ив. Вазовъ.

Какви мили спомени се криятъ въ нашето минало!
Какъ душата ни се пълни съ радостъ, като четемъ за славнитѣ
подвизи на нашитѣ апостоли за свободата! Сърдцето ни затупква
при тѣхнитѣ геройства и насъ ни се иска да бъдемъ по-близо
до тѣхъ и да се радваме заедно отъ нанесената побѣда! . . . А
какъ дълбоко жалимъ, когато многобройния неприятель нанесѣ
поражение на шепата юпаци. . . .

Да, богато е нашето минало съ мили спомени . . . На
всеѣка страница и на всеѣки мигъ се откриватъ скъпи мину-
ти. На едно мѣсто виждаме шепа юпаци се борятъ съ хиляди

ЧЕРЕНОВАТО ТОНЧЕ

турски войници и славно умpratъ за своето отечество, а на друго—млади и стари, и жени, и дѣца, пълни съ радостъ, се приготвяватъ за общото възстание. . . .

Но пѣма по-мило и интересно отъ споменитѣ за *черешовото топче*! . . . Кой отъ васъ, млади читатели, не е чувалъ за прочутото черешово топче? Кой отъ васъ не е спиралъ дѣха си, когато му сж разказвали за славната „артилерия“ на клисурци?... Тази „артилерия“, отъ която се надѣвали да напесе поражение на неприятеля и да изгрѣе свободата на родната намъ земя! . . .

Ето какъ народния ни поетъ Ив. Вазовъ описва историята на черешевото топче:

„Днесъ се забѣлѣзваше особено оживление на върха Зли-делъ. Всички се взираха напрѣгнато въ пътеката, що извиваше по урвата. Тамъ единъ възстаникъ, съ гигантски ръстъ, носѣше нѣщо бѣло, дълго на рамо. Подирѣ му една жена, пълна, селянка по облѣкло, идѣше прѣгъната отъ тежестъ що носѣше.

Тѣзи двама изнасяха артилерията до върха Зли-долъ! . . .

Тя се състоеше всичко-всичко отъ единъ черешовъ топъ.

Той бѣше на рамото на гиганта.

Жената носѣше въ торба на гърба желѣзни кжсове, куршуми, цигански гвозден, петали и пр.

Най-послѣ, гигантътъ изнесе па върха топа, облѣнъ съ горещъ потъ, който капѣше, като дъждъ, отъ вѣждитѣ му и отъ шията му.

— Майка му стара! . . . изохка той, като трѣшна смъртоносното орѣдие на земята.

Нагрупаха се да гледатъ съ любопитство топа. . . . Имаше още дваисетина подобни, назначени и за другитѣ укрѣпления, но тѣ бѣха още въ града. Тозъ бѣше искаранъ за да опитатъ гърмежътъ и гюллето му. Качиха го още по-нависоко мѣсто, напълниха го хубаво съ джепане, заковаха го здраво за земята съ колове и ископаха задъ него широка дупка за прикритие на артилериститѣ. . . .

Возстаницитѣ горѣха отъ нетърпѣние да чуютъ гласа на

първия български топъ! Дѣтинска радостъ бѣ обвзела всичкитѣ. Нѣкои плачаха. . . .

— Слушайте какъ ще зареве балканския левъ, момчета. . . Гласътъ му ще разтрепери трова на султана и ще обади на цѣлъ свѣтъ, че Ст.-Планина е свободна! . . . казваше началникътъ на зли-долската стража.

— Тоя гръмъ ще разбуди и другитѣ наши братя въ стрѣмската долина и ще имъ науми длъжността: тѣ ще грабнатъ оръжие и ще се опълчатъ противъ общия душманинъ, казва другъ.

— Отъ тука ние заповѣдваме на цѣлата долина. . . нека само се покажатъ тиранитѣ. . .

— Ни единъ нѣма да оставимъ, майка имъ стара! изрева Ивандъ Боримечката, този, който изнесе черешовото топче на върха.

Палячътъ на фитиля се готвѣше да почне работата си.

— Чакай, Дѣлчо, да се не изплашатъ женорята и дѣцата, да се обади по-напрѣдъ, каза Нягулъ абаджиятъ.

— Хубаво, да пратимъ нѣкого да вика изъ града. . .

— Кѣдѣ ще працаме въ града, да се губи врѣме? отъ тука нѣкой да извика. . .

— Боримечката! Боримечката! извикаха нѣколцина.

Боримечката прие на драго сърдце. Отиде на срѣщната височина, по близо до града, изпълна гърдитѣ си напрѣдъ, дигна глава на горѣ, разтвори широко челюсти и викна проточепо:

— Хора бре! Да знайте, че ще пукне топчето, за да го опитваме, майка му стара. . . та да се не плашатъ женитѣ и дѣчуригата, ами рахатъ да си бѣдатъ! . . . Читаци нѣма никакъ още. . . Не се видятъ читаци. майка имъ стара!

Дѣлчо сѣкна огънь, запали голѣмъ кѣсъ прахапъ, забочи го на единъ дълъгъ прѣтъ и приближи къмъ фитила на топа. Възставницитѣ налѣгаха въ окопитѣ, други си запушиха ушитѣ и замижаха. . . Най-сетнѣ фитиля пламна, запуши се и веднага топътъ издаде сърдитъ, дрезгавъ звукъ, като кога чупишъ суха дѣска, и се покри съ гъстъ облакъ димъ. . .

Отъ тая кашлица топътъ се цѣфна, а джепането му отиде на нѣколко разскрача далечъ. . .

Възстаницитѣ побързаха та поправиха и другитѣ топчета, като ги стѣгнаха яко и на гѣсто съ желѣзни обръчи, и въжа, а нѣкои извмтрѣ облѣкоха съ тенекия. . .

Артилерията отъ черешовитѣ топчета, ехтѣше, гърмѣше, противъ неприятеля, но не помогна за неговото разбиване. . .“

Едно отъ тѣзи топчета се намира въ Народния музей въ гр. София. При него се спиратъ всички посѣтители и съ усмивка на лице си припоминватъ за славната борба на нашитѣ бащи.

Храбростъ.

Срѣдъ зима е. Вредъ земята е покрита съ снѣгъ и отдалечъ се червенѣятъ само голитѣ клоне на дърветата. Едриятъ добитѣкъ стои затворенъ въ тъмнитѣ обори, а овцитѣ тичатъ изъ двора на саята и търсятъ мѣсто да изкочатъ на широкото поле. Ала овчарѣтъ не ги пуща, защото нѣма що да пасатъ. Той ги храни кога съ сѣно, кога съ шума и само понѣкога ги изкарва на полето да раздвижатъ тънкитѣ си крачка.

Единъ хубавъ зименъ день младата овчарка Рада, бѣ изкарала своето малко стадо да позобне изъ шумака край селската горица. На връщане забѣлѣза, че една овца ѝ липсва.

Затвори бърже останалитѣ овци въ саята и се върна да търси изгубената. Като наближи горичката, зачу едно грозно виене. Сирѣ се веднага и се изправи на прѣсти да види що е. . . . Насрѣща ѝ тича старъ вѣлкъ съ изплѣвенъ езикъ.

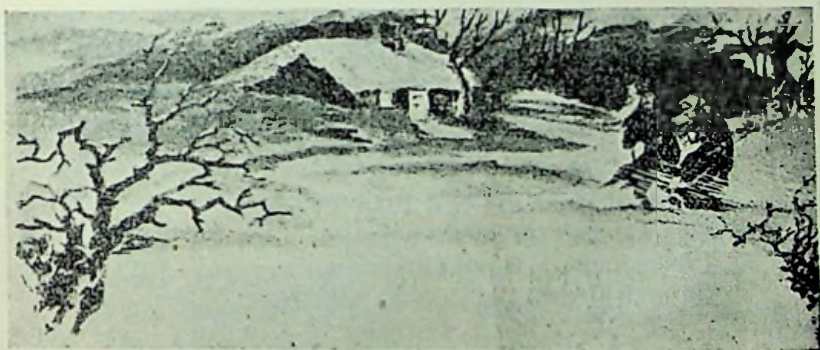
Безъ да се бави, връща се назадъ и хукна да бѣга къмъ саята. Но отъ страхъ силитѣ я

напущатъ. Гладниятъ вълкъ я приближава и се готви да забие остритъ си зѣби въ вратнитѣ жили на младата овчарка. . . .

Но за нейно щастие наблизу младъ дърваринъ сѣкълъ дърва и видѣлъ разярениятъ вълкъ. Той оставя дървото и се затича на помощъ. Скоро прѣсрѣщналъ вълка и дигналъ бравдата срѣщу него.

Звѣрътъ не се уплашилъ, а стѣпилъ на крака му и се приготвилъ да скочи върху него и да го сдави за шията. Но дърваринътъ сполучилъ да го удари силно по главата и той се повалилъ на земята полумъртавъ. Слѣдъ вториятъ ударъ, вълкътъ билъ вече бездушень трупъ.

Дърваринътъ останалъ да дере кожата на вълка, а овчарката си отишла у дома съ запѣхтено сърдце.

Подъ снѣга.

Съ бѣсъ върлува малкий сѣчко,
Камѣкъ пука се отъ мразъ;
Дълга зима нѣма свѣршекъ; —
Бури носятъ се безъ сваясъ.

Въ кѣщи всичко се привърши:
Нѣма ни трошица хлѣбъ.
А огнище вечъ отколъ
Е покрито съ зименъ ледъ.

Зъзнатъ въ кѣта двѣ дѣчица,
Трепкатъ, охкатъ и мълчатъ;
Майка въ скута ги приспива —
А тѣ искатъ да ядатъ.

Нѣматъ татко — той загина
Тамъ на бойното поле, . . .
Трѣбва царство да се пази
Отъ народни врагове . . .

А вдовица майка мила,
Още старецъ бѣлобрадъ —
Храни кѣща, и дѣчица
Пази ги отъ студъ, отъ гладъ.

Зима люта, страшни хали,
Студъ прѣбива всѣка тваръ, —
Кимва старецътъ въ гората
— Да докара баръ товаръ

Па да стѣкнатъ туй огнище,
Да позгрѣе тѣзъ дѣца,
Да се сгрѣе сиротиня,
Да избѣгнатъ пакъ смъртъта. —

Снѣгъ се сипе и наваля,
Ледна нощъ пакъ наближи;
А въ гората никой нѣма:
Старецъ *подъ снѣга* лежи.

Дѣ излѣзе тамъ глутница
И подири скритий трупъ
А пѣкъ въ кѣщи всички чакатъ
Вцѣпенени отъ вѣрлий студъ . . .

Хр. Боневъ.

Сънища.

(Разказъ).

Азъ имамъ стара баба. Тя е на 70 години. Седи повече самичка въ малката стаичка, защото не обича да ѝ дигатъ шумъ. Въ срѣдата на стаичката има малка масичка, и до нея—широкъ мекъ столъ за баба. На масата сѣ наредени шишопетъ и кѣлбата съ прѣжда за чорапи. А въ срѣдата на масата е сложена голѣма старовѣрмска книга съ пожълтѣли листове.

Често пѣти баба оставя чорапа, взема книгата и чете изъ нейнитѣ страници. Прочете нѣщо, па си въздъхне издълбоко. А понѣкога се прѣкрѣсти и каже: „Боже, запази ме отъ това страшно зло!“ Слѣдъ малко затвори книгата и почне отново да плете чорапа си.

Веднажъ азъ я помолихъ да ми прочете нѣщо отъ нейната книга. Тогава азъ бѣхъ още неграмотна, та на всѣкиго се молихъ да ми чете, а пѣкъ азъ да слушамъ наготово.

— Не бива внучке, защото моята книга не могатъ да разбиратъ малки дѣца.

— Тогава покажи ми само картинкитѣ ѝ.

— Въ нея нѣма картинки като какината ти

„Младина,“ отговори баба, па затвори книгата и внимателно я сложи въ сръдата на масата.

*
* *

Слѣдъ една година азъ постъпихъ въ първо отдѣление. До Ивановъ день изучихъ букварчето и почнахъ да прочитамъ приказки въ какината „Младина“. На Врѣбница баба отиде у чичови на гости. Азъ се досѣтихъ за книгата ѝ, та влѣзохъ въ стаичката да прочета нѣщичко отъ нея.

Отгорѣ на книгата бѣха сложени очилата и едно шарено кжлбо. Отмѣстихъ ги внимателно

и взехъ книгата въ рѣцѣ. Най-напрѣдъ искахъ да науча името ѝ. Прочетохъ на първата страница едритѣ букви и разбрахъ, че бабината книга се нарича *Съновникъ*.

Слѣдъ това почнахъ да чета извѣтрѣ. На една страница прочегохъ три съвсѣмъ неразбрани реда: *праздно ведро — несполука; вилица — опасностъ; врабци—свада*.

Разгънахъ на друго мѣсто и тамъ неразбрани четива. Затворихъ я съ ядъ и казахъ:—Каква глупава книга!

— Слѣдъ малко баба си дойде отъ гости и отиде право на книгата. И азъ влѣзохъ слѣдъ нея. Прочете нѣщо и пакъ въздъхна. Тогавя я попитахъ: — Бабо, защо току въздишашъ отъ

— тая книга? Азъ прочетохъ нѣколко реда отъ нея, ала нищо не разбрахъ.

— Тѣй ли? Ела да ти разтълкувамъ прочетеното, за да го разберешъ и ти.

Отворихме книгата на сѣшитѣ страници и баба прочете: *праздно ведро—несполука*; това показва, че ако сънувашъ праздно ведро, нѣма да свършишъ благополучно работата си; *вилица—опасностъ*; а това означава, че ако сънувашъ вилици, ще патишъ зло; *врабци—свада*; това пъкъ показва, че ако сънувашъ врабчета, ще се скарашъ съ нѣкого. Азъ ѝ благодарихъ и си *излѣзохъ*.

Вечеръта се навечеряхме рано и си легнахме. Азъ ядохъ повече, защото имахме пържена риба. Прѣзъ нощъта сънувахъ, че на креватчето ми кацна шарена сврака.

Събудихъ се сутринъта и тичамъ право при баба.

— Бабо! бабо! скоро намѣри съня ми въ твоята книга и ми кажи какво ще патя днесъ!

— Ей сега, мила внучке, само бѣди търпѣлива, каза баба и отвори съновника.

Слѣдъ малко се засмѣ и рече: *сврака—гости*

— Хж! познахъ, бабо, днесъ ще ми дойдатъ гости, на ли?

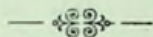
— Тѣй, баби, само гледай да имъ се отсрамишъ добръ.

Азъ не чакахъ повече, а бърже излѣзохъ изъ стаята и отидохъ та се облѣкохъ за прѣдъ гости. Послѣ седнахъ на столъ до прозореца и чакахъ милитѣ си гости. Цѣлъ день поглеждахъ нетърпеливо къмъ улицата, ала никой не дойде. Ядосахъ се на бабината книга и вечеръта на трапезата ѝ казахъ:

— Бабо, извинявай, за гдѣто ще ти покора книгата.

— Защо, Пенке, нима никакъ не ти хареса?

— Никакъ, бабо, защото е *глупава* и *лъжовна*: вратътъ ме заболѣ да гледамъ цѣль день се къмъ една страна и да чакамъ гости, а то вън-ма ни гости, ни сврака . . .

Пловдивска „Дѣтска Музикална Китка“.

Драги ученици и ученички!

Вий всички обичате да пѣте, нали? Ний знаемъ, че се особено радвате, когато учительтъ ви прѣподаде нѣкъс хубава пѣсень. И вий знаете много такива, нали? Я си ги припомнете! Сигурно знаете, или пъкъ тепърва ще научите нѣкои отъ слѣднитѣ пѣсни:

„Ей ни назн малки дѣца“.

„Мари моме“.

„Дунавъ“.

„Край Босфора“.

„Отъ кога ни е родила“.

„Ой, дѣтенце, азъ съмъ книга“.

„Гроздоберъ“.

„Пѣтель“ (Кукурига)!

„Имала ѝ мама“.

„Родила е мене“

„По райскитѣ долини“.

„Сиромашкия“.

„Хайде, хайде, дойде врѣме“.

„Геменужка“.

„По лизади, по градини“.

„Учителю, зарадъ назн“.

„Прѣградитѣ на България“.

„Вардаръ“.

и много други.

А знаете ли кой е написалъ всички тѣзи пѣсни? Тѣ сж написани отъ единъ капелмайсторъ (управитель на музика), който, за голѣмо съжаление, не е вече между живитѣ. Името му е **Емануилъ Маноловъ**. Той е родомъ отъ Габрово, училъ се е въ Русия, а умрѣ въ Казанлъкъ на 2-й февруарий, 1902 г. Маноловъ написа и много пѣсни за възрастни, но важното за васъ е да знаете, че неговитѣ до сега издадени дѣтски пѣсни сж повече отъ 100! Тѣхъ пѣятъ дѣцата въ цѣла България: и въ градове, и въ села! Маноловъ много обичаше дѣцата, ето защо написа дѣтския си сборникъ „**Славееви гор-ри**“, а една година въ всѣка книжка на дѣтското списание „Младина“ той написваше по една пѣсничка. Колко много направи той за дѣцата!

За голѣмо съжаление, Маноловъ умрѣ много рано! Той остави цѣло сѣмейство отъ жена и 5 дѣца, които прѣкарватъ сега най-бѣдно, мизерно. Тѣ не получаватъ пенсия, защото баща имъ би трѣбвало да служи още 4 мѣсеца, за да иматъ право на такава. Дѣцата нѣматъ отъ нийдѣ нищо! Но ще попитате: „Какъ така баща имъ не е оставилъ пари?“ Чуйте: Маноловъ бѣ посвѣтилъ живота си на музиката и живѣеше само за нейния напрѣдъкъ. Той не бе жаденъ за богатство. Неговото правило бѣ: „служи“ и „жертвувай всичко за другитѣ!“ Колко рѣдко сж такива хора! Но участъта на дѣцата му е много лоша! Тѣ сж принудени да просятъ! Не е право, нали? Бащата да има толкова заслуги, а дѣцата му да просятъ! Да, но

Пловдивската „Дѣтска Музикална Китка“, за да помогне на клетитѣ сирачета, устрои веднажъ концертъ само отъ Маволови пѣсни, а другъ пъкъ — граднско увеселение, на което се пѣха и свиреха пакъ само негови произведения. Но това не е достатъчно. Ето защо се обръщаме къмъ всички дѣца съ молба да помогнатъ, кой съ колкото може, на вѣщаатѣ сирачета. Помощитѣ можете да изпратите така: Съберете се по вѣколко дѣца, направете списъкъ на имената кой колко дава, купете за паритѣ пощенски марки, които заедно съ списъка поставете въ пликъ изпратете на слѣдния адресъ: Г-нъ Д. Бойчевъ, учителъ. Пловдивъ. Съ това вий, драги дѣца, ще помогнете на вѣщаитѣ сирачета и ще докажете, че почитате човѣка, който е написалъ толкова много пѣснички съ които вий се веселите. Развеселете пѣкъ сега вий сирачетата нѣ! Събравитѣ пари вий ще употребимъ за храна и обдѣкло на сирачетата. Имената на дѣцата, които изпратятъ помощъ, ще напечататъ въ вѣкое дѣтско списание.

И тъй за помагемъ на горкитѣ Маволови дѣца!

Присъете илядитѣ поздрави на всички членки и членове на нашата „Дѣтска Музикална Китка“.

декемврий 1908 г.

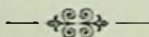
гр. Пловдивъ.

Ръководителъ: у-ль: Д. Бойчевъ.

Секретарка: ученичка П. Гребенарова.

Касиерка:

П. Павлова.

Редакторъ Н. Гайтанджиевъ, Издава научното дружество „От. Иванска“ въ гр. Казанлъкъ.

— Така, така, Милке, скоро ще се научишъ!...

Пролѣтъта наближи.

Снѣговетъ се стопиха,
Зимата — прокуди
И природата заспала
Вече се събуди.

По полята днесъ трѣвитъ
Пакъ се зеленѣятъ,
Скоро тамъ животъ ще бликне,
Ще захубавѣятъ!

А орачи ще зацѣпятъ
Майката земица
И ще я засѣятъ грижно
Съ хубава пшеница!

Люб. Бобевски.

— ❁ СПИСАНИЕ ЗА ДЪЦА ❁ —

Кокиче.

Кокичето засмѣно
 Съ изправено челце,
 Дѣцата поздравлява
 И маха имъ съ ржцѣ.

При себе ги то вика
 Съ сребристия си гласъ:
 — Елате тукъ, дѣчица,
 Сестрица ви съмъ азъ!

— Сестрица азъ си нѣмамъ,
 Ни пѣкъ любезенъ братъ,
 Бждете ми таквизи —
 Само съмъ въ този свѣтъ!